

Egyikük halála a másik életének ára.

Ikerkoronák 3.

BURNING CROWNS

tűzkoronák

CATHERINE DOYLE
és
KATHERINE WEBBER

finep
selection

CATHERINE DOYLE
és
KATHERINE WEBBER

Ikerkoronák 3.

BURNING
CROWNS

tűzkoronák

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

*Grace Doyle-nak, Louisa Tsangnak és Virginia Webbernek
– három csodálatos anyának*

Óvakodj az elszabadult átoktól,
halál les rád a lángoló fákon túl...

1

WREN

WREN GREENROCK AZ ANADAWN-PALOTA nyugati tornyában lévő hálósobájának az ablakánál állt, és figyelte, ahogy a hold a távoli fák fölé kúszik. Az ég tintakék volt, és apró csillagok pettyezték. Békés éjszaka volt, Wren mégis furcsa nyugtalanság szállta meg, mintha Eana királysága nem pihenne, hanem inkább csak visszattartaná a lélegzetét.

– Ha eleget bámultad sóvárogva a holdat, akkor jól jönne egy kis segítség! – hasított bele a csendbe Rose hangja a szoba túlsó végéből, ahol a húga éppen Wren szekrényében turkált. – Még sose láttam ekkora rendetlenséget!

Királynői körútjuk alig néhány órája ért véget, és Wren arra érkezett vissza a palotába, hogy végre befejeződött a hálósobája felújítása. Végre volt egy hely, ami csak az övé.

Rose természetesen ragaszkodott ahhoz, hogy azonnal szemügyre vegye. A kőfalakat régi idők boszorkánykirálynőit és -királyait ábrázoló színes falikárpitok borították, a padlót pedig egy hatalmas

szőnyeg. A szoba közepén impozáns tölgyfa ágy állt fátyolos baldachinnal, míg az ajtóhoz legközelebbi falat egy tekintélyes méretű ruhásszekrény takarta el. A szomszédos fürdőkamra mellett mives fésülködőasztal állt, amelynek a fiókjai máris zsúfoltak voltak különféle krémestégelyekkel, színes szemhéjpúderekkal, mindenféle pirosítóval és ecsettel, meg annyi ékszerrel, amennyivel egy kisebb hajót is el lehetne süllyeszteni.

Wren már alig várta, hogy korán nyugovóra térhessen az új hálószobájában, de az első királynői körútjuk sikerén felbuzdulva Rose túlságosan is izgatott volt ahhoz, hogy aludni menjen. Így hát rögtön újabb projektbe kezdett: Wren palotai ruhatárának a teljes átrendezésébe. Időnként átrepült a szobán egy-egy kóbor nadrág vagy egy pár kopott csizma.

– Mi lenne, ha ezt inkább holnap csinálnánk? – javasolta Wren immár harmadszor. – Vagy mondjuk, soha?

– Nem, nem, nem – mormogta Rose fintorogva, ahogy megpillantott egy sáros ruhát. – Hidd el, örülni fogsz, ha végeztünk. Wren, komolyan, *hog*y sikerült máris mindent összesároznod? Ez a ruha még nem is volt rajtad!

Wren élvezettel idézte fel az útjuk egyik estéjét, amikor unalmában bebújt az utazóládájába, hogy aztán kiugorjon, és megijeszte Rose-t. A húga olyan hangosan sikoltozott, hogy még az örök is odarohantak. Talán előbb le kellett volna vennie az utazócsizmáját, hogy ne legyen baja annak a sok gyönyörű, vadonatúj ruhának. De őt nem zavarta a sár, a homok vagy a rumli. Néha a palota királynői pompája közepette azon kapta magát, hogy hiányoznak neki Ortha zabolátlan tengerpartjai: ahogyan sós levegő csípős illatát hozza magával a szél, a mulcs kellemes ropogása a talpa alatt a környező erdőben, és a fakéreg érdes tapintása, miközben egyre feljebb

és feljebb mászott az ágakon, míg végül a lombkoronán áttörve el-
látott egészen a horizontig.

Rose felsóhajtott, miközben egy újabb foltos ruhát méregetett,
majd éles pillantást vetett a nővére.

Wren egy röpké pillanatra fontolóra vette, hogy kimászik az ab-
lakon, leereszkedik a toronyból, és a sivatagba menekül, de sajgott
a lába, és nem érte volna meg azt a fejmosást, ami a visszatéréskor
vár rá. Így inkább csak ajakbiggyesztve nézte a holdat, mint egy duz-
zogó gyerek.

Csalafinta szél fújdogált, hűvössé varázsolva a levegőt. Ahogy ki-
nyújtotta a kezét, hogy becsukja az ablakot, meglátta a tükörképét
az üvegen. Összerezcent tőle; utálta, hogy ilyen sápadt az arca, utál-
ta a beesettségét, az új ezüstös csíkot a hajában. Ez a Banba elvesz-
tése miatti gyászának a jele volt, és egyúttal fájdalmas emlékeztető
arra is, hogy a világ, amelyben felnőtt, és amelyben a rendíthetetlen
nagyanyja oltalmazta és terelgette, nincs többé. Emlékeztető volt a
szívén végigfutó repedésre is.

Pedig a világ Wren körül máris továbblépett. Több mint két hó-
nap telt el az anadawni csata óta, ahol az ikrek megküzdöttek a ha-
talmukat megdönteni akaró lázadókkal. Wren megtörte az ősi átkot,
amely korábban öt ágra szakította szét a mágiát: fergeteg, igéző, har-
cos, gyógyító és látó szála. Így Eana összes boszorkánya újra birto-
kolta mind az öt szálát, mint egykoron, mielőtt még az álnok ősök,
Oonagh Starcrest több mint ezer évvel korábban széthasította vol-
na a mágiát a jószívű ikertestvére, Ortha elleni harc során. Wren és
Rose együtt védték meg a trónjukat. Utána pedig úgy döntöttek,
hogy kegyelmet adnak mindazoknak, akik félelmükben fellázadtak
ellenük és a többi boszorkány ellen, hogy új, békés alapokra helyez-
zék a királyság sorsát.

Eddig minden jól alakult. De mélyen legbelül Wren egyáltalán nem érezte magát békésnek.

– Ez így teljességgel használhatatlan – jelentette ki Rose. Közben felállt, és úgy bámult Wren ruhásszekrényére, mintha az személyesen sértette volna meg. – Első napirendi pont: most, hogy visszatértünk, szükséged lesz egy saját varrónőre.

– Felőlem – hagyta rá Wren, és becsapta az ablakot.

– Szerencsére ismerem a legjobbat – folytatta Rose. – Tudtad, hogy ő készítette azt a ruhát is, amit most viselek?

Azzal megpördült, hogy megmutassa. Rose még most, egy fárasztó körút után is úgy nézett ki a rózsaszín, fűzős, arany brokáttal díszített ruhájában, ahogy az egy hercegnőhöz illik. Gesztenyebarna haja tökéletes fürtökben omlott a vállára, de a tincseit egy, még mindig teljes pompájában tündöklő rózsával díszített hajtűvel tűzték hátra, szabadon hagyva az arcát. Zöld szeme smaragdként ragyogott, az arca pirosposzsgás volt Wren gardróbjának rendezgetésétől.

Wren a füle mögé túrta az ezüstös tincset, és lenézett a saját gyűrött kék ruhájára, azt kívánva, bárcsak ő is olyan összeszedettnek tűnne, mint az ikertestvére. Azt kívánta, bárcsak ő is ugyanolyan békét és bizalmat érezne a jövővel kapcsolatban.

– Nem is tudom, mihez kezdenék nélküled!

– Szerencsére ezt sosem fogjuk megtudni. – Rose arrébb rúgott egy földön árválkodó csizmát, ahogy Wren felé sétált. – És különben is, erre valók a testvérek. Vigyázunk egymásra. – Átkarolta Wrent, akiből az ölelés melegsége elűzte a benne bujkáló hideget. Ahogy Rose elhúzódot tőle, fürkészve nézte az arcát, és összeszorította a száját. – Jaj, Wren, annyira kimerültnek látszol! Tényleg pihened kellene egy kicsit. Rád fér. Most, hogy visszatértünk, rengeteg teendő vár ránk.

– Alig várom – felelte Wren, és megpróbált egy csipet lelkesedést vinni a hangjába.

Rose nevetett a próbálkozásán.

– Aludj jól, Wren! Holnap kezdődik az igazi munka, Eana kormányzása! – Azzal dudorászva kisietett a szobából.

Ahogy az ajtó becsukódott Rose mögött, és a szoba ismét elcsendesedett, Wren az ágyára rogyott, ahol egy ismerős, szőrmével szegélyezett ruha hevert gyűrötten egy kupacban. Biztosan Rose hajította át a szobán, miközben felforgatta a szekrényt.

Wren a ruhába nyomta az arcát, és beszívta a vadfenyő és a friss hó illatát. A gondolatai, mint oly gyakran, most is Gevrára terelődtek. Alarik királyra. Torra és Elskére. Aztán – mint amikor a tej egyszer csak megsavanyodik – Oonagh jutott eszébe, aki ezer év után kiszabadult a jégbe zárt sírjából az északi kontinensen, és most valahol annak a vadonjában rejtőzik.

A Gevrában töltött idő megváltoztatta Wrent, bár ügyelt arra, hogy ezt ne mutassa ki Rose előtt. De most, hogy végre egyedül volt, nem tudta tovább figyelmen kívül hagyni a csuklójában érzett gyenge szurkálást. Feltúrte a ruhája ujját, és elővillant a cakkos, ezüstös heg, amely nem sokkal az anadawni csata után jelent meg rajta. A hüvelykujjával végigsimította, amitől émelygés lett úrrá rajta.

Hátradőlt, és lehunyta a szemét, és remélte, hogy az álom hamarosan rátalál, és megfedkezhet a szörnyű vérmágiáról, amelyet Alarikkal együtt hajtottak végre Gevrában. Meg az ősi boszorkánykirálynőről, akit véletlenül felébresztett, és a furcsa sebhelyről, amely most már a része volt.

Egy idő után az émelygés alábbhagyott, de a mélységes nyugtalanság érzése megmaradt.

2

ROSE

ROSE VALHART MOSOLYOGVA SÉTÁLT az anadawni gyümölcsösben. Aznap reggel egy halvány rózsaszín, a tavaszi virágok színét idéző egyszerű ruhát viselt, amely lágyan suhogott a bokája körül, a haját pedig egyszerű copfba fogta hátra. Gyermek kacagás visszhangzott a fák között, és Rose megpillantotta Tildát, a tűzrölpattant fiatal boszorkányt Orthából, aki egy csapat kis boszorkányt vezetett a gyümölcsös mélyére. Kuncogva és kiabálva szedték a szilvát a fákról, és a vidámságuk hangja Rose-t is akkora örömmel töltötte el, hogy egyszerűen képtelen volt rájuk szólni, ne pazarolják az értékes gyümölcsöt.

Jó volt otthon lenni. Még ennél is jobb volt királynőként otthon lenni. Tudni, hogy Wrennel lépéseket tesznek annak érdekében, hogy egy olyan országot építsenek, amelyet a népük megérdemel. Egy virágzó és gazdag, mindenkit tárt karokkal fogadó országot. Egy biztonságos országot.

Rose ekkor megbotlott egy fa gyökerében, és a mosolya elilant. A reggeli szellő hűvösebb volt, mint amire számított, és ahogy

dörzsölgette a karját, bánni kezdte, hogy nem vitte magával a kendőjét. A hidegtől a gondolatai is másfelé terelődtek. Nem felejtette el azt a látomást, amelyet Wrennel egyszerre éltek át néhány hete – azt a pár rémületes képet, ahogy a vérszomjas ősök, Oonagh lopakodik Gevra vadonjában.

Az ikrek azóta nem beszéltek róla, és Rose hálát adott a csillagoknak, hogy nem gyötörték újabb látomások. De a körút alatt máskor is előfordult, hogy Wren sikoltzott álmában, vagy reszketve riadt fel. Rose a szíve mélyén tudta, hogy a jelenlegi nyugalom – saját maga, a nővére, a népük számára – átmeneti csupán. De próbálta meggyőzni magát, hogy mindig lesz valami külső fenyegetés. Nincs értelme az ismeretlen miatt gyötrődni.

Csak annyit tehet, hogy felkészül, amennyire csak lehet. Meg kell erősíteni a hadseregüket. Meg kell erősíteni a szövetségeseikkel való kapcsolataikat. Helyre kell hozni a romokban heverő országát. Megmutatni az embereknek, hogy ő és Wren olyan uralkodók, akikben meg lehet bízni, akik bármit megtennének Eanaéért.

Mert Eana maga volt Rose dobogó szíve. Tudta, arra született, hogy ezt az országot szolgálja. És bár élvezte a királynői lét velejáróit (a pompás koronáját, a káprázatos ruhatárát, a pazar kastélyt), ami igazán számított, az a tudat volt, hogy célja van; hogy Wrennel bármit megtennének, hogy megvédjék és oltalmazzák szeretett királyságukat.

Ekkor egy holló távoli rikoltása zökkentette ki a gondolataiból. Annyira elmerült a jövőn való töprengésben és abban, milyen veszélyeket rejthet, hogy szem elől tévesztette a fák között játszadozó gyerekeket. A fejét rázva korholta magát. Nem fogja hagyni, hogy Oonagh Starcrest fenyegető rémképe tönkretegye mindazt, amiért dolgozott.

Miközben a fiatal boszorkányok szédítő nevetése töltötte be a gyümölcsöst, Rose egy dühös gyermek sírásának az összetéveszthetetlen hangjára lett figyelmes.

Felkapta a szoknyáját, és a hang irányába sietett. A gyümölcsös déli végénél Tilda állt a kerítésnek vetett háttal, és ijedten nézett. Mellette Marie, egy félénk kis boszorkány szipogott a vörös arcát fogva. A többiek körülöttük tolongtak, és Rose észrevette, hogy mindannyiuk kezében szilva van.

– Mi történt? – kérdezte Rose, és megpróbálta kibogozni a helyzetet.

– Megdobott egy szilvával! – Marie vádlóan bökött az ujjával Tilda felé.

– Baleset volt. – Tilda a szemét forgatta. – Mondtam, hogy kapja el. És nem kapta el. Miféle boszorkány az, aki nem tud elkapni egy szilvát?

– Fergetegmágiát használtál! – mondta Marie.

– Még jó! És a saját varázserőddel kellett volna visszaküldened nekem. Előre megmondtuk, hogy túl kicsi vagy a játékhoz, és most be is bizonyítottad, hogy így van – vágott vissza Tilda, amitől Marie csak még jobban sírt.

– Jól van, jól van – nyugtatta Rose, aki letérdelt Marie mellé, és megsimogatta a hátát. Gyors gyógyító energiát áramoltatott belé, hogy eltüntesse az arcán éktelenkedő zúzódást. – Nem szabadna egymás ellen használnunk a varázserőnket. – Szigorú pillantást vetett Tildára. – A mágia arra való, hogy jobbá tegyük a dolgokat, emlékeztek?

– Mi a helyzet a harcós mágiával? – vetette fel egy tizenkét év körüli fiú. – Az a harci mágia.

– Az védőmágia – javította ki Rose. – A harcós szálunkat a harcon kívül sok minden másra is lehet használni. Jobb tőle az egyensúlyunk,

mozgékonyabbak vagyunk, sőt még a ritmusérzékünk is javul tőle. Tudtátok, hogy a harcos boszorkányok remek táncosok?

A fiú csak morgott egyet válaszul.

Rose felsóhajtott.

– És amúgy sem kéne az értékes szilvákat hajigálnotok – mondta, és megrovón nézett Tildára. – Ennél okosabbak vagytok.

– Mikor jön vissza Shen? – kérdezte Tilda ingerülten.

– Nem tudom – ismerte be Rose. – Te is tudod, hogy lefoglalja a Napcsókolta Királyság vezetése.

Tilda lebiggyesztette az ajkát, és Rose-nak megesett rajta a szíve. Tudta jól, hogy Shen Tilda kedvence az összes boszorkány közül, hiszen ő tanította meg neki a harcos szál minden csínját-bínját. Nem hibáztatta a lányt, amiért hiányzik neki Shen. Rose-nak is hiányzott.

– Ő sokkal viccesebb, mint te. Ahogy Wren is – jelentette ki Tilda, és összefonta maga előtt a karját. Az egyik gyerek felszisszent a pimaszságon. – Wren soha nem mondana olyat, hogy ne dobáljuk a szilvát. Beszállna ő is.

Rose az arca belsejét harapdálva próbálta elengedni a sértést a füle mellett. Hiszen Tilda még mindig csak gyerek volt, még hozzá különösen önféjú gyerek. És Rose bármennyire is utálta beismerni, a lány nem tévedett. Wren keményebben és gyorsabban hajigálta volna a szilvát, mint bárki más.

– Az lehet – mondta nyugodtan. – De annyit *mondhatok*, hogy Cam a világ legfinomabb csokoládétortáját sütötte meg éppen. És ha megmondjátok neki, hogy én küldtelek titeket, és visztek neki néhányat ezekből a csodás szilvákból, hogy lekvárt főzhessen, biztos vagyok benne, hogy ad nektek egy-egy szeletet. Akár vacsora előtt is. – Elmosolyodott, amikor a gyerekek felélénkültek. Úgy tűnt, még

Marie is megfélekedezett a bajáról. – Mondhatjátok, hogy ez királynői rendelet Rose királynőtől.

– Köszönjük, Rose királynő – örvendezett Tilda, aki mintha megbánta volna a korábbi kirohanását.

– És kérj bocsánatot Marie-től! – tette hozzá Rose.

– Bocsánat, Marie! – mondta Tilda, és leguggolt hozzá. – Legközelebb megmutatom, hogyan küldheted vissza a szilvát, jó? Fogadok, hogy pillanatok alatt eltalálsz majd vele.

Rose felnyögött.

– Tilda, én egyáltalán nem így értettem.

De Tilda nem figyelt. Kézen fogta Marie-t, és befutott vele a palotába.

– Gyertek! – kiabált hátra a válla fölött. – Menjünk, együnk egy kis süteményt!

– Itt felejtettétek a szilvát! – kiáltott utánuk Rose, de már ott sem voltak, a kacagásuk betöltötte a levegőt, és a könnyekkel együtt a szilvák is feledésbe merültek.

Rose megcsóválta a fejét, és mosolyogva felkapott egy eldobott szilvát a földről. Érett és puha volt a kezében, és hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy beleharapjon. A szájához emelte, és arra számított, hogy édes és lédús lesz, ahogy azonban a fogai belemélyedtek a lila húsba, savanyú íz áradt szét a szájában.

– Pfuj! – Kiköpte, és lenézett a tökéletesnek hitt szilvára.

Az rohadt és kásás volt a kezében. Egy kukac tekergőzött benne. Rose köpött még egyet, és olyan messzire hajította a szilvát, amennyire csak bírta. Borzongás futott végig rajta, de lerázta magáról. A szilva a földön hevert. Ezért volt rothadt. Remegő kézzel leszedett egy másikat a legközelebbi fáról. Bár kívülről gyönyörűnek és érettnak tűnt, amint az ajkához ért, tudta, hogy az is rohadt. Eldobta, és

iszonyú rémület lett úrrá rajta. Ahogy a gyümölcsösben ácsorgott, és próbálta megérteni, mi okozhatja ezt a hirtelen és furcsa romlást, esni kezdett az eső. Először csak lassan, a cseppek súlyosan és keményen érték a bőréhez. Rose sietve visszaindult a palotába, közben a záporból felhőszakadás lett, és végül teljesen bőrig ázott.

Próbálta elhíttetni magával, hogy semmiség, hogy csak két rothadt szilváról és egy váratlan tavaszi záporról van szó. Nem jelnek kell tekinteni ezt az egészet, csak rothadt gyümölcsök és eső, semmi több.

Légy észnél, mondogatta magának, miközben behúzódott a palota menedékébe. *Ne ijedj meg egy ilyen ostobaságtól.*

De a reszketés akkor sem múlt el, miután visszatért a hálósobájába, és vett egy forró fürdőt, és a savanyú íz is ott maradt a szájában.

3

WREN

WREN A CARRANAM-TÓ PARTJÁN ÁLLT, és megpróbálta ledörzsölni a karjáról a libabőrt. A víz arany- és borostyánszínű hullámokat vetett, ahogy megvilágították a nap utolsó, halovány sugarai. Bár a tavasz első napja volt, mégis hideg szél fújt. Wren csontjait is átjárta a hideg. De ez már jóval az előtt a nap előtt elkezdődött.

– Ma este minden tökéletes lesz – jelentette ki Rose, és megszorította Wren karját. Rose mellette állt, és pompásan festett az új ruhájában. A halványzöld anyagot finom csipkevirágokkal hímezték ki a tavasz eljövetelét szimbolizálva. Agnes százszorszépeket font Rose hajába, amely laza fürtökben lógott a hátára. – Őseink lemosolyognak ránk odafönről. Egyszerűen tudom, hogy így van.

Wren öltözete egy egyszerű, mélykék, derékban húzott ruha volt. Nyakában egy zafírmedált viselt, amely egykor az édesanyjáé volt, a hajába pedig egy finom téli virágokból álló, tüskés indát font bele. Azt mondta a húgának, hogy a tél elmúlását akarja megjeleníteni, de ahogy aznap reggel a hajába fonta azokat a szép fehér virágokat,

akaratlanul is Gevra királyságának a képe jelent meg előtte: a Grinstad-palota büszke, havas hegyek közül kimagasodó tornyai.

Rose helyeselte a nővére választásának a szimbolikáját. Maguk mögött hagyták a telet, és vele együtt a szörnyű lázadást is, amely egykor Eana jövőjét fenyegette.

A hazatérésük óta Wren és Rose több királynői audienciát is tartott, megnyitva az Anadawn-palota aranykapuit az alattvalók előtt. Eshlinn városát újjáépítették, a környező erdőt facseteték ezreivel ültették be. Az anadawni királynői őrseget megtisztították az árulóktól, és lelkes fiatal katonákat választottak a helyükre. A gabonaraktárakat országszerte újratöltötték, a termőföldeket újraosztották, és harminchét új ispotályt nyitottak. Mivel több gyógyító volt köztük, mint valaha, Ortha boszorkányai igencsak keresettek voltak. Az elmúlt hónapokban sokan felkerekedtek: néhányan egészen Norbrookig utaztak, hogy ott telepedjenek le, míg mások délnek mentek, és az Amarach-tornyok hemzsegték az új tanoncoktól, akik már alig várták, hogy kitanulhassák az ég titkainak az olvasását.

Az ikrek lassan, de biztosan igazi vezetőkké váltak. Boszorkányokká, akiket tisztelnek a saját országukban, nem pedig félnek tőlük. Királynőkké, akiknek feltett szándékuk, hogy elhozzák a békét és a jólétet a királyságuk számára. Új hajnal virradt. Aznap este Imbolc ünnepével pecsételték meg az új korszak kezdetét Eana legősibb tavának a partján, az Anadawn-palotától néhány mérföldre keletre.

A palota meghívására több ezer ember gyűlt össze a Carranamónál, hogy együtt üljék meg az ünnepet. Az Anadawn katonáinak éber őrsege mellett merültek el a muzsikában és az ünnepi forgatagban. Néhányan táncoltak a lenyugvó nap fényénél, míg mások az asztalokhoz gyűltek, bort ittak, és lakomáztak a Cam és szakácscsapata által külön erre az alkalomra készített finomságokból. Celeste, Rose

legjobb barátnője már repetázott is. Akadt az asztalokon ropogós burgonyakrokkett, sült báránnyalatok, füge kecskesajttal és mézzel, körítés és mandulás sütemény, fűszeres répatorta és csokoládécsillagok.

Az ikrek az ünneplő tömegtől kissé távol álldogáltak, és figyelték a mulatságot. Rose kuncogott, ahogy a Lu mamát táncoltató Shen Lóra tévedt a tekintete: az öreg boszorkány hatalmasakat kacagott, miközben a fiú vadul pörgette. Bár hosszú volt az út, a Napcsókolta Királyság frissen megkoronázott királya a világegyetemért sem utasította volna vissza Eana királynőinek a meghívását.

Elvégre fülig szerelmes volt egyikükbe.

Wren vetett egy oldalpillantást Rose-ra.

– Nem táncolsz Shennel? – kérdezte, mivel szórakoztatónak találta, és titokban még örült is annak, hogy a húga és a legrégebbi barátja kölcsönösen rajonganak egymásért.

Rose szemérmesen elmosolyodott.

– Majd ha felkér.

– Miért nem kéred fel te?

Rose fintorgott.

– Mert *én* annál büszkébb vagyok, Wren.

– Egész este le sem tudta venni rólad a szemét – mutatott rá Wren. – Talán csak izgul.

– Shen Lo nem egy izgulós típus – felelte Rose egy kis melegséggel a hangjában. – Bár azt elismerem, hogy *tényleg* remekül festek ma este a ruhámban.

Hűvös szellő söpört végig a tisztáson. A tó vize fodrozódott, és Wren felvont szemöldökkel nézett le a saját tükörképére.

– Ne gyönyörködj már magadban! – szólt rá Rose. – A hiúság nem illik egy királynőhöz.

Wren felhorkant.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Hiszen te órákat töltesz a tükör előtt!

– Igen, de *soha* nem bámulom magam nyilvánosan. Vagy legalábbis nem ennyire nyilvánvalóan.

Wren nem tudta, hogyan mondja el Rose-nak, hogy nem magát nézte. Ahogy belepillantott a Carranam-tó vizébe, megesküdt volna, hogy Oonagh Starcrest nézett vissza rá. Az ikrek soha nem beszéltek az ősről – aki még mindig Gevra vadonjaiban bujkált, és valószínűleg erőt gyűjtött –, de Wren minden egyes nappal egyre többet látott Oonagh-ból a saját semmibe révedő tekintetében. Furcsa üresség tátongott benne, emlékeztetve őt mindarra, amit a vérmágia alkalmazása miatt feláldozott: a mágiája gyógyító szálát és egyben a lelki békéjét is.

Rose még mindig nem tudott minderről. Wrennek fogalma sem volt, hogyan mondhatná el neki.

– Készen állsz? – kérdezte Rose, és a nővére kezéért nyúlt. – Mindjárt kezdődik a bemutatónk.

Wren elfordította a tekintetét a tóról.

– Készen állok.

Rose intett a muzikusoknak. A zene elcsendesedett. Shen Lo abahagyta a táncot, és mosolyogva az ikrek felé fordult. A többi mulatozó követte a példáját, és lelkesen a királynőkre néztek. Még a szél is elállt, mintha csak őket figyelné.

A tó körül lámpások pislákolnak, ragyogó fénybe vonva Wrent és Rose-t.

– Üdvözlünk mindenkit Imbolc ünnepén! – harsogta Rose. – Megtiszteltetés számunkra, hogy veletek együtt búcsúztathatjuk el ezt a hosszú telet, és köszönhetjük a tavasz érkezését. Ez az évszak az új áldások ideje. Így hát együtt ünneplünk fergeteges zenével, finom falatokkal és természetesen varázslattal.